

श्री जिनप्रभसूरि-कविवर-विरचित-
श्रीचतुर्विंशतिजिनस्तवः ।

विवृतिकार-मुनिश्रो चन्द्रोदयविजयजां.

अहं नमः ।

श्री जिनप्रभसूरि-कविवर-विरचित- श्रीचतुर्विंशतिजिनस्तवः ।

तदुपरि—

शासनसम्राट् आचार्यदेव श्रीमद् विजय नेमिसूरीश्वर-
पट्टालंकाराचार्यदेव श्रीविजय विज्ञानसूरीश्वर-
पट्टालंकाराचार्यश्रीविजय कस्तूरसूरीश्वर-
विनेयाणु मुनिश्री चन्द्रोदयविजय-
गुम्फितविवृतिसमलंकृतः ।

प्रा.श्री. कैलाससागर सूरि ज्ञान मंदिर
श्री महाश्वर जैन आराधना केंद्र, भोपा
सा. क.

संपादक — मुनिश्रीअशोकचंद्रविजयः ।

एतत् पुनाश्रीसंधार्पित सद्द्रव्येन प्रकाशितम् ।

मुद्रक : भाऊ लक्ष्मणराव कोकाटे,
 हनुमान छापखाना,
 ३०० सदाशिव पेठ, पुणे २.

प्रकाशक — प्राप्तिस्थान

मास्तर जसवंतलाल गीरधरलाल
 ११५ तिलक मार्ग, अमदाबाद १.

श्रीगोडीजी पार्श्वनाथ जैन टेम्पल ट्रस्ट.
 १११ वेताळ पेठ, पुना २ महाराष्ट्र.

वि. सं. २०१३

प्रतयः १०००

वी. सं. २४८३

ॐ अहं नमः ।

शासनसम्राट् विजयनेमिसूरीश्वरकृद्गुरुभ्यो नमः ।

श्री जिनप्रभसूरि-कविवर-विरचित-

श्रीचतुर्विंशतिजिनस्तवः ।

मुनिश्रीचन्द्रोदयविजयकृत-

विवृतिसमलङ्कृतः ।

मूलम्

जिनर्षभ ! प्रीणितभव्यसार्थ !

समस्तदोषाजित ! तीर्थनाथ ! !

श्रीशम्भवाऽऽखण्डलवन्द्य ! नन्द्याः

स्वामिन् ! प्रजानामभिनन्दन ! त्वम् ॥ १ ॥ उपजातिः

अथ विवृतिमङ्गलम् ।

सुरासुरैर्वन्दितपादपङ्कजं सदा दयारक्षितजन्तुसञ्चयम् ।

समस्तकल्याणसुरावनीरुहं नमामि तीर्थेशमहं हृदाऽऽदिमम् ॥ १ ॥

श्रीनेमिसूरिचरणाम्बुजयुग्ममन्तराधाय पूज्यचरणं शमिसार्थमुख्यम् ।

विज्ञानसूरिमथ भक्तिभरैः प्रणम्य कस्तूरसूरिमिह गौरगुणं गुरुं स्वम् ॥ २ ॥

श्रीनाभिजन्ममुखवीरवरान्ततीर्थराजां स्तुतिं भवभयोन्मथनप्रवीणाम् ।

चन्द्रोदयो मुनिरहं विवृणोमि तेषां प्रीत्यै सताञ्च सुखबोधकृते सयत्नः ॥ ३ ॥

(२)

अन्वयः— प्रीणितभव्यसार्थ ! समस्तदोष ! तीर्थनाथ ! आखण्ड-
लवन्ध ! प्रजानां स्वामिन् ! जिनर्षभ ! अजित ! श्रीशम्भव ! अभिनन्दन !
त्वं नन्द्याः ॥ १ ॥

विवृतिः— प्रीणितभव्यसार्थ ! = हे प्रसादितप्राणिसङ्घ ! अहिंसा-
दिपञ्चमहाव्रतादिदेशनया सर्वजन्तूनां प्रमोदोत्पत्तेरिति भावः ।
समस्तदोष ! = परित्यक्तरागादिनिखिलदूषण ! यद्वा — समस्त ! इति
दोषाजित ! इति च भिन्नपदेनापि व्याख्यानम् । तथाच — **समस्त !** =
सम्पूर्ण !, जलरत्नादिभिः समुद्र इव ज्ञानदर्शनचारित्र्यादिभिः स्मृत
इत्यर्थः । **दोषाजित !** = रागादिदोषानभिभूत ! ज्ञानादिना रागादिसकल-
दोषाणां दूरीकरणाच्चे एव पराजिताः, न तु स्वयं तैरभिभूतः, स्वास्मिन्
तेषां सत्त्वकथाया अप्यभावादिति सुष्ठूक्तं दोषाजित ! इति । **तीर्थनाथ !** =
भवसागरसन्तरणसाधनीभूतप्रवचनाधारचतुर्विधसङ्घाधिप ! **आखण्ड-
लवन्ध !** = इन्द्राभिवादनीय ! । “इन्द्रो हरिर्दुश्च्यवनोऽच्युताग्रजो वज्री
विडौजा मधवान् पुरन्दरः । प्राचीनबर्हिः पुरुहूतवासवौ सङ्क्रन्दनाऽऽ
खण्डलमेघवाहनाः ॥” इत्यभिधानचिन्तामणिः (२-८५) । **प्रजानां** =
जनानाम् ” “ लोको जनः प्रजा ” इत्यभि० (३-१६५) । **स्वामिन् !** =
ईश ! तस्य वीतरागत्वेन यद्यपि कस्यापीशितृत्वं न सम्भवति, तथापि
परमकारुणिकतया भवबन्धभिन्मार्गोपदर्शनेनाऽनुगृहीतैर्जनैर्भक्ति-
प्रवणतया एवमुच्यते इति भावः । **जिनर्षभ !** = जिनश्रेष्ठ ! । यद्वा—जिन
इति ऋषभ इति च पृथक्पदं सम्बोधनम् । तथा च—**जिन !** = रागद्वे-
षमोहादिजेतृपुङ्गव !, **ऋषभ !** = तदाख्यतीर्थङ्कर !, उर्वोर्वृषभलाञ्छन-
सत्त्वाज्जनन्या चतुर्दशानां स्वाप्नानामादौ वृषभदर्शनाद्वेति भावः ।
अजित ! = तदाख्यद्वितीयतीर्थङ्कर !, श्लिष्टव्याख्यानेन परिषदादिभि-

(३)

रनभिभूत इति ध्वनिः । अस्मिन्नजिते गर्भस्थे द्यूतादिक्रीडायां राज्ञाऽ
स्य जननी न जितेत्यनुसन्धानेन पित्रा गृहीताऽजितनामक ! इति च ।
श्रीशम्भव ! = तदाख्यतृतीयतीर्थङ्कर ! श्रीयुक्तेऽस्मिन् स्तुते शं शुभं
भवतीति व्याख्यानेन च श्रीशुभकारक इति ध्वनिः । अभिनन्दन ! =
तदाख्यचतुर्थतीर्थङ्कर !, गर्भात्प्रभृत्येवाभीक्ष्णं शक्रेणाभिनन्दनादिति
भावः, हर्षप्रद ! इति ध्वनिः । त्वं नन्द्याः = अभिवर्धस्व, अस्य
प्रकृते सर्वत्राऽन्वयः ॥ १ ॥

समस्तपदविग्रहः— प्रीणितभव्यसार्थ ! = भव्यानां सार्थः स
प्रीणितो येन सः, तत्संबुद्धौ । समस्तदोष ! = समस्ता दोषा येन सः,
तत्सम्बोधने । दोषाजित ! = इतिच्छेदे तु = दोषैरजितः, तदामन्त्रणे ।
तीर्थनाथ ! = तीर्थेषु नाथः, तदामन्त्रणे । तीर्थानां नाथ इति
षष्ठीसमासस्तु शेषषष्ठ्या, न तु निर्धारणषष्ठ्या, तथा समास-
निषेधानुशासनात् । जिनर्षभ ! = जिनेषु जिनानां वा ऋषभ
इति पूर्ववत्समासः । जिनश्चासौ ऋषभश्चेति कर्मधारयो वा, तदा-
मन्त्रणे । अजित ! = न जितः, तदामन्त्रणे । समस्तदोषाजित !
इत्येकसंबोधनत्वेन व्याख्याने — समस्ताः सकलाश्च ते दोषाश्च,
तैरजितः, तत्सम्बोधने । श्रीशम्भव ! = श्रीयुतःशम्भवः, तदामन्त्रणे ।
श्लोकत्रयं यावदुपजातिश्छन्दः ॥ १ ॥

मूलम्

सुखाय पुंसां सुमते ! सुखं ते

मृगाङ्क ! पद्मप्रभ ! गौरकान्ते ! ।

सुपार्श्व ! नेतर्महसेनपुत्र !

त्रैलोक्यलोकस्तवनीय ! भूयात् ॥ २ ॥ उपजातिः

(४)

अन्वयः— नेतः ! त्रैलोक्यलोकस्तवनीय ! सुमते ! मृगाङ्क ! गौरकान्ते ! पद्मप्रभ ! सुपार्श्व ! महसेनपुत्र ! ते मुखं पुंसां सुखाय भूयात् ॥ २ ॥

विवृतिः— नेतः ! = नायक !, अग्रणीरित्यर्थः । यो अग्रणी-
र्भवति, स स्वानुगतान् कृत्याकृत्ये उपदिशति, अकृत्यपरिहारेण च कृत्ये
एव प्रवर्त्तयति, स्वयं च तत्र प्रवर्त्तते, तद्वज्जिनोऽपि जनानिति संप्लूक्तं
नेतरिति । त्रैलोक्यलोकस्तवनीय ! = त्रिभुवनजनस्तुत्य !, अन्ये हि
कतिभिरेव, अयं तु त्रिभुवनजनैरिति व्यतिरेकध्वनिः, यद्वा यो हि
त्रिभुवनजनानां हितचिन्तकः, सत्यप्रवर्त्तयिता, निःस्पृहश्च,
स एव तैः स्तुत्यः । वीतरागतया परमकारुणिकतया चायमेव तथा
नान्य इति त्रैलोक्यलोकस्तवनीयेत्युचितमेव । यद्वा त्रैलोक्य-
लोक ! इति स्तवनीय ! इति च पृथक्सम्बोधनम् । तथा च
त्रैलोक्यं लोकेऽवलोकते सकलज्ञानावरणीयकर्मक्षयजन्यकेवलज्ञाने-
नेति स तत्सम्बोधने, सर्वज्ञ ! इत्यर्थः । स्तवनीय ! = स्तुतियोग्य !
न तु स्तोतुं शक्य !, गुणानामसमत्वादिति ध्वनिः । सुमते ! =
तदाख्यतीर्थङ्कर !, सद्बुद्धे ! इति ध्वनिः । मिथ्यात्वगन्धस्याप्यभावाद्,
उपदेशादिना जनानां तन्नाशकत्वाच्चेति भावः । मृगाङ्क ! = हरिण-
लाञ्छन । श्री शान्तिनाथेत्यर्थः । यद्वा मृगाङ्कश्चन्द्रः, नामैकदेशे-
नामग्रहणाच्चंद्रप्रभेत्यर्थः । गर्भस्थे भगवति मातुश्चंद्रपानदोहदभावात्त-
दाख्यतीर्थङ्करेत्यर्थः । महसेनपुत्र ! = महसेनाऽऽख्यनरवरसुत !,
श्रीचन्द्रप्रभेत्यर्थः । गौरकान्ते ! = विशदशरीरच्छवे ! पद्मप्रभ ! =
तदाख्यतीर्थङ्कर !, कमलतुल्यकान्ते ! इति ध्वनिः । सुपार्श्व =
तदाख्यतीर्थङ्कर ! गर्भस्थे भगवति जनन्याः सुपार्श्वभावादिति भावः ।

(५)

शोभनकक्षाधोभाग इति, शोभनसमीपप्रदेश इति, शोभनफणिचक्र इति च ध्वनिः । ते = तव । मुखं = वदनम् । पुंसां = पुरुषाणाम्, उपलक्षणत्वात्प्राणिनामित्यर्थः । सुखाय = शाताय भूयात् ॥ २ ॥

समस्तपदविग्रहः—त्रैलोक्यलोकस्तवनीय ! = त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी, सैव त्रैलोक्यम्, तत्र तस्य वा लोकस्त्रैलोक्य-लोकाः, तैः स्तवनीयः, तत्सम्बोधने । सुमते ! = सु शोभना बुद्धि र्यस्य स, तत्सम्बोधने । महसेनपुत्र ! = महसेनस्य पुत्रः, तत्सम्बोधने । मृगाङ्ग ! = मृगोऽङ्गो यस्य स, तत्सम्बोधने । गौरकान्ते ! = गौरी-कान्ति र्यस्य स, तत्सम्बोधने । पद्मप्रभ ! = पद्मस्य प्रमेव प्रभा यस्य स तत्सम्बोधने । सुपार्श्व ! = सु शोभनौ पार्श्वौ यस्य, शोभनो वा पार्श्वौ यस्य स, तत्सम्बोधने ॥ २ ॥

मूलम्

विरोचनाभं सुविधिं जिनेन्द्रं

सुभावतः शीतलमर्चयामि ।

श्रेयांसमर्च्य दिविजव्रजेनाऽ-

सक्तं न सम्पत्सु न वासुपूज्यम् ॥ ३ ॥ उपजातिः

अन्वयः— दिविजव्रजेन अर्च्यं सम्पत्सु न न असक्तम् विरोचनाभं जिनेन्द्रं सुविधिं शीतलं श्रेयांसं वासुपूज्यं सुभावतः अर्चयामि ॥ ३ ॥

विवृतिः— दिविजव्रजेन = देववृन्देन । अर्च्यम् = पूज्यम् । सम्पत्सु = क्षणिकपर्यन्तदुःखदलौकिकसमृद्धिषु, न न असक्तम् = अत्यन्तविस्क्तम्, नन्द्यप्रयोगस्य प्रकृतार्थदार्ढ्यसूचकत्वात् । विरोचनाभम् = सूर्यसमानकान्तिम्, “द्युमणिस्तरणिर्मित्रश्चित्रमानुर्विरोचन” इत्यमरः । जिनेन्द्रम् = जिनपतिम् । सुविधिम् = तदारूपतीर्थङ्क-

(६)

रम् , अथ च सौभाग्यशालिनम् , सत्कर्मानुष्ठायकञ्च, “ विधिर्विधाने
 दैवेचे ” त्यमरः । शीतलम् = तदाख्यतीर्थङ्करम् , गर्भस्थे भगवति
 पितुः पूर्वोत्पन्नाऽचिकित्स्यदाहस्य जननीहस्तस्पर्शनोपशान्तेरिति-
 भावः । तथा शमाश्रयत्वात्क्रोधादिपरिहाराच्चानुग्रम्, सकलसत्त्व-
 सन्तापाऽपनोदकत्वाच्च शैत्यगुणयुक्तमिव वेत्यर्थः । श्रेयांसम् =
 तदाख्यतीर्थङ्करम्, गर्भस्थे भगवति केनाऽप्यनाक्रान्तपूर्वदेवताऽधिष्ठित-
 शय्या जनन्याऽऽक्रान्तेति श्रेयो जातमिति नाम्नस्तन्मूलकत्वमिति
 द्रष्टव्यम्, अथ च श्रेष्ठम् । वासुपूज्यम् = तदाख्यतीर्थङ्करम्,
 गर्भस्थेऽस्मिन् वासवो वसुभिः = हिरण्यादिभी राजकुलं पूजितवानिति
 नाम्नस्तन्मूलकत्वमिति भावः । अथ च विश्वरूपपूज्यम्, विष्णुपूज्यं वा ।
 सुभावतः = सद्भावनापूर्वकम्, अर्चयामि = पूजयामि ॥ ३ ॥

समस्तपदविग्रहः— दिविजव्रजेन = दिवि जातवन्तो दिविजाः,
 सप्तम्या अलुप्, तेषां व्रजः, तेन । असक्तम् = न सक्तोऽसक्तस्तम् ।
 विरोचनाभम् = विरोचनस्याभेवाभा यस्य तम् । जिनेन्द्रम् = जिनेषु
 जिनानां वा इन्द्र इव तम् । सुविधिम् = सु शोभनो विधि र्यस्य, तम् ।
 श्रेयांसम् = अतिशयेन प्रशस्यः श्रेयान्, तम् । वासुपूज्यम् = वासुना
 पूज्यस्तम्, वासुश्चासौपूज्यश्च वा तम्, वसुपूज्यनृपतेरयमिति
 “ प्रज्ञाद्याणि ” वासुपूज्यस्तं वा । सुभावतः = सु शोभनो भावः
 सुभावस्तस्मात् ॥ ३ ॥

मूलम्

सुवर्णकान्ते ! विमल ! त्वमुच्चकै-

रन्त ! विज्ञाननिविष्ट ! विष्टपे ।

(७)

अहर्मणे ! धर्म ! पथप्रकाशने**कुरुष्व शान्ते ! हितमङ्गिनां पदम् ॥ ४ ॥ वंशस्थवृत्तम्**

अन्वयः— सुवर्णकान्ते ! विज्ञाननिविष्ट ! पथप्रकाशने अहर्मणे ! विमल ! अनन्त ! धर्म ! शान्ते ! अङ्गिनां पदं त्वं विष्टपे उच्चकैर्हितं कुरुष्व ॥ ४ ॥

विवृतिः— सुवर्णकान्ते ! = कनकच्छत्रे ! शोभनरूपप्रभवा । विज्ञाननिविष्ट ! = तत्त्वज्ञाननिपुण ! अनन्तज्ञाननिविष्ट ! इति वा, केवलज्ञानरूपोभेयविशिष्टज्ञानपरिनिष्ठितेत्यर्थः । यद्वा 'विज्ञान !' इति 'निविष्ट !' इति च पृथक्सम्बोधनम्, तथा च—**विज्ञान !** = विशिष्टज्ञानशालिन् ! तत्त्वज्ञानिन् !, केवलिनिति वाऽर्थः । **निविष्ट !** = चारित्रादिनिष्ठ ! । **पथप्रकाशने** = धर्माधर्मादिमार्गदर्शने, मुक्तिमार्गदर्शने वा, **अहर्मणे !** = सूर्यरूपः । **विमल !** = तदाख्यतीर्थङ्करः । अथ च—मलरहित ! निष्कलङ्क ! निर्दोष ! इति वाऽर्थः । **अनन्त !** = तदारव्यतीर्थङ्करः !, अथ च अमेय ! इत्यर्थः । **धर्म !** = दुर्गतौ प्रपततां जन्तूनां सन्मार्गोपदेशादिना धारणाद्, गर्भस्थे जिने जनन्या दानादिधर्मपरत्वाद्वा तदाख्यतीर्थङ्करः !, यद्वा 'धर्मपथप्रकाशने' इत्येकं पदम्, तथा च धर्ममार्गदर्शने इत्यर्थः । **शान्ते !** = शान्तिकर्तृत्वात्, शान्त्यात्मकत्वाद्वा शान्तियोगात्, गर्भस्थेऽस्मिन् पूर्वोत्पन्नाशिव-शान्तिभावाद्वा तदाख्यतीर्थङ्करः ! । अथ च शमाशाविषय इत्यर्थः । **अङ्गिनां** = प्राणिनाम् । **पदम्** = आश्रयः, स्थानमित्यर्थः । "पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुष्वि" त्यमरः । **त्वम्** । **विष्टपे** = जगति, "विष्टपं सुवनं जगदि" त्यमरः । **उच्चकैः** = अति-

(८)

शयेन । हितम् = व्याबाधारहितत्वेन कल्याणमयम् । कुरुष्व = जनय, निरञ्जननिराकारशाश्वतानन्दमयं शिवपदं देहीति यावत् । तथा च विष्टपे = लोकविषये । अङ्गिनाम् = सांसारिकप्राणिनामिति मिलितार्थः । उच्चकैः— अत्यन्तम् । हितम् = कल्याणकरम् । पदम् = स्थानम्, मोक्षाद्यात्माकमित्यर्थः । कुरुष्व = विधेहि, देहीति भावः । अङ्गिनोऽतिहितपदभाजः कुर्विति समुदायार्थः । अथवा अङ्गिनां विष्टपे पदम् = संसाराधिकरणकं स्थानम्, सांसारिकत्वमिति यावत् । उच्चकैः— उत्कृष्टम् । हितम् = कल्याणकरं यथास्यात्तथा, न त्वनिष्टैर्बन्धादिप्रयोजकमिति भावः । कुरुष्व = संसारिणः सांसारिकत्वं कल्याणाय यथा स्यान्नत्वनिष्टबन्धायेत्येवं यतस्वेत्यर्थः । यद्वा अङ्गिनां पदम् = अङ्गित्वम्, शरीरित्वमित्यर्थः । विष्टपे उच्चकैः हितम् = प्रशस्यं हितकरं वा यथा स्यात्तथा कुरुष्व । अङ्गिनामङ्गित्वं स्वहितमुक्त्यादिसाधनतया परमोपकारकं यथा स्यान्न तु दुःखायतनतयाऽहितमित्येवं कुरुष्वेति यावत् । यद्वा अङ्गिनामङ्गित्वं सद्धर्माद्याचरणेन प्रशस्यं यथा स्यान्नत्वधर्माचरणेन निन्दामित्येवं यतस्वेत्यर्थः । यद्वा विष्टपे उच्चकैर्हितम् = मुक्त्यादिसाधनभूततया परमोपकारकम् । अङ्गिनां पदम् = अङ्गित्वम्, मानुष्यकमिति यावत् कुरुष्व । मनुष्यभ्रवल्लभे हि जीवानां मुक्तिलाभसम्भवो न तु भवान्तरेणेति तस्याभिलषणीयतया तत्कुरुष्वेति प्रार्थनम् ॥ ४ ॥

समस्तपदविग्रहः—सुवर्णकान्ते ! = सुवर्णस्य कान्तिरिव कान्तिर्यस्य स तादृशः । यद्वा, वर्णो रूपम्, स च कान्तिः प्रभा च वर्णकान्ती, शोभने वर्णकान्ती यस्य स तादृशस्तत्सम्बोधने । **विज्ञाननिविष्ट !** = विज्ञाने निविष्ट स्तत्सम्बोधने । विज्ञानेतिपृथक्पदान्वयेन व्याख्याने तु

(९)

विशिष्टं ज्ञानं यस्य स, तत्सम्बोधने । अनन्तविज्ञाननिविष्टेत्येकपदत्वेन व्याख्याने तु अनन्तं च तद्विज्ञानं च तत्र निविष्टेति विग्रहः । पथप्रकाशने = पथस्य प्रकाशने तत्र । धर्मपथप्रकाशने इत्येकपदत्वे तु धर्मस्य पन्थाः पथो वा धर्मपथम् तस्य प्रकाशने तत्र । अहर्मणे ! = अहं प्रकाशकत्वान्मणिरिव, स, तत्सम्बोधने । विमल ! = विगत मलं यस्मात्स तादृशस्तत्सम्बोधने । अनन्त ! = न अन्तः, अविद्यमानः अन्तो वा यस्य स तादृशस्तत्सम्बोधने । ज्ञान्ते ! = शम्यादिति कर्त्तर्याशिषि संज्ञायाम् क्तिः, तत्सम्बोधने ॥ ४ ॥

मूलम्

निःसीम ! सूरतनय ! स्थितिमार्गदर्शिन् !

निर्माहि शर्म सुदृशां प्रिय ! मुक्तिदार ! ।

निर्मृष्टगारुडरुचे ! निगृहीतमोह !

मल्लेश ! मोदितमहाशय ! सुव्रतेन ! ॥ ५ ॥ वसन्ततिलका

अन्वयः— स्थितिमार्गदर्शिन् ! सुदृशां प्रिय ! मुक्तिद ! निगृहीतमोह ! मोदितमहाशय ! इन ! सूरतनय ! अर ! मल्लेश ! निर्मृष्टगारुडरुचे ! सुव्रत ! निःसीमशर्म निर्माहि ॥ ५ ॥

विवृतिः— स्थितिमार्गदर्शिन् ! = विधिनिषेधादिमर्यादापथप्रदर्शक ! । सुदृशाम् = सम्यग्दृष्टीनां भव्यानाम्—प्रिय = प्रीतिविषय ! यद्वा सुदृशामित्यस्य शर्मैत्यनेनान्वयः । मुक्तिद ! = मोक्षदायक ! प्रवचनादिना मोक्षमार्गप्रदर्शनेन कृत्वेतिभावः । निगृहीतमोह ! = परित्यक्तदारागारादिममत्वबुद्धे । वीतरागत्वादिति भावः । “ अनित्यधनदेहादौ नित्यत्वेन ममेति च । अज्ञानेनाऽऽवृता बुद्धिर्मोह इत्यभिधीयते । ” इति योगशास्त्रे । मोदितमहाशय ! = हर्षितोदारचेतः ! यद्वा मोदित ! इति

(१०)

महाशय ! इति च पृथक्पदम् ! तथा च मोदित ! = ज्ञाना-
 दिना प्राप्तनित्यानन्द ! । महाशय ! = उदारचेतः ! । इन ! = ईश ! ।
 “ ईशितेनोनायकश्चे ” त्यभि० ३, २३ । सूरतनय ! = सूरस्यनृपपुत्र !
 गर्भस्थेऽस्मिन् जननी रत्नानां कुन्थराशि दृष्टवतीति कुन्थुनाथेत्याख्य
 इत्यर्थः । अर ! = तदाख्यतीर्थङ्कर ! गर्भस्थेऽस्मिन् जनन्या स्वप्ने
 सर्वरत्नमयोऽरो दृष्ट इति तदाख्येति भावः । मुक्तिदारेत्येकपदत्वेन
 व्याख्याने च, मुक्तिः स्ववशत्वाद्दारा इव यस्य स तादृशः । प्रिय-
 मुक्तिदारेत्येवमेकपदत्वेन व्याख्याने च, प्रिया चतुर्थपुरुष-
 र्थत्वेनेष्टा मुक्तिः सकलकर्मक्षयः स्ववशत्वाद्दारा इव यस्य स तादृशः ।
 प्रियमुक्तिभार्य ! इत्यर्थः । मल्लेश ! = मल्लिनाथ ! गर्भस्थेऽस्मिन्
 मातुः सुरभिक्षुसुममाल्यशयनीयदोहदो देवताभिः पूरित इति मल्लिः,
 तथा परिषदादिमल्लजयान्मल्लिः, स चासौ नाथश्च स मल्लिनाथेत्याख्य-
 तीर्थङ्कर ! । निमृष्टगारुडरुचे ! = संस्कृतमरकतकान्ते ! श्यामवर्ण
 प्रम ! इत्यर्थः । “ गारुत्मतं मरकतमश्मगर्भो हरिन्मणिरि ” त्यमरः ।
 सुव्रत ! = तदाख्यतीर्थङ्कर !, शोभनाऽहिंसादिव्रतशालिन्निति चार्थः ।
 सुव्रतेनेत्येकपदत्वेन व्याख्याने तु सुव्रताऽऽख्यस्वामिन् ! स्वयं पाल्य-
 मानत्वादुपदेशकत्वाच्च शोभनाऽहिंसादिव्रतस्वामिन्निति चार्थः ।
 निःसीम = निरवधि । शर्म = कल्याणम् । निर्माहि = कुरुष्व ॥ ५ ॥

समस्तपदविग्रहः— स्थितिमार्गदर्शिन् ! = स्थिते मार्गे, तं
 दर्शयतीत्येवंशीलः स्थितिमार्गदर्शी तत्सम्बोधने । सुदृशाम् = सु स-
 मिचीना दृग्गेषां ते सुदृशः, तेषाम् । मुक्तिद ! = मुक्तिं ददातीति-
 स, तत्सम्बोधने । मुक्तिदारेति व्याख्याने च, मुक्तिः दारा इव दारा
 यस्य स तत्सम्बोधने । प्रियमुक्तिदारेत्येवं सम्बोधने तु—प्रिया मुक्तिरेव

(११)

दारा यस्य स तादृशस्तत्सम्बोधने । निगृहीतमोह ! = निगृहीतो मोहो
 येन स तादृशस्तत्सम्बोधने । मोदितमहाशय ! = मोदितो महाशयो
 येन स तादृशस्तत्सम्बोधने । सूरतनय ! = सूरस्य तनयः, तत्स-
 म्बोधने । मल्लेश ! = मल्लश्चासौ ईशश्च, तत्सम्बोधने । निर्मृष्ट-
 गारुडरुचे ! = निर्मृष्टश्चासौ गारुडश्च; निर्मृष्टगारुडः, तस्य रुचिरिव
 रुचिर्यस्य स तादृशस्तत्सम्बोधने । सुव्रत ! = सुशोभनानि व्रतानि
 यस्य स तादृशस्तत्सम्बोधने । सुव्रतेनेत्येवं सम्बोधने तु सुव्रतश्चासा-
 यिनश्च, तत्सम्बोधने । निःसीम = सीम्नो निष्क्रान्तं निःसीम,
 तत् ॥ ५ ॥

मूलम्

अघो ! नमीनाऽङ्कनिरासदक्ष !

सम्प्रीणिताऽशेष ! समुद्र ! नेमे ! ।

शान्तार ! वामेय ! गुणाभिराम !

श्रीवर्धमानैधि सुखश्रिये नः ॥ ६ ॥ उपजातिः

अन्वयः— अघो ! अङ्कनिरासदक्ष ! सम्प्रीणिताऽशेष ! समुद्र !
 गुणाभिराम ! शान्तार ! नमीन ! नेमे ! वामेय ! श्रीवर्धमान ! नः
 सुखश्रिये एधि ॥ ६ ॥

विवृतिः— अघो ! = अघोस् इति सम्बोधनार्थमव्ययम् । अङ्क-
 निरासदक्ष ! = दोषदूरीकरणसमर्थः । सम्प्रीणिताऽशेष ! = सद्-
 र्मोपदेशादिना हर्षितसमस्तलोकः । समुद्र ! = वृषभादिलाब्धन-
 लाब्धित ! अपरिग्रहादिमुनिवेषादियुक्त ! कायोत्सर्गलक्षणमुद्रायुक्त !
 इति वाऽर्थः । गुणाभिराम ! = दयादिभिः प्रसिद्धैः पञ्चत्रिंशत्स-
 हस्र्यकैर्वागुणैः, चतुर्ल्लिंशदतिशयैश्च मनोज्ञः । शान्तार ! = मुक्तत्वा-

(१२)

दुपरताऽवसर्पिण्युत्सर्पिणीकालचक्रविवर्त्तनैकान्तसुषमादिद्वादशविधकालकृतोपाधे !, कालातीत ! इत्यर्थः । यद्वा शान्त ! = शमाश्रय ! अर ! = तदाख्यतीर्थङ्कर ! । नमीन ! = नमिनाथ ! गर्भस्थेऽस्मिन् परचक्रनृपैरपि प्रणतिः कृतेति नमिः, स चासाविनश्चेति भावः, तदाख्यतीर्थङ्कर ! इत्यर्थः । अधोनमीनेत्यत्र “ अवर्ण ” (१।३।२२।सि. है०) इत्यादिना संधिः । यद्वा-अधोन ! मीनाङ्कनिरासदक्ष ! इत्येवं पदरचना, तथा च — अधोन ! = यापरहित ! निर्मलेत्यर्थः । असत्यादिरूपदुरितहेतुसम्पर्कशून्येति यावत् । “ कलुषं वृजिनैनोऽघमंहोदुरितदुष्कृतमि ” त्यमरः । मीनाङ्कनिरासदक्ष ! = कामदूरीकरणकुशल ! ब्रह्मचर्यव्रतधारित्वादिति भावः । नेमे ! = तदाख्यतीर्थङ्कर ! धर्मचक्रस्य नेमिवन्नेमे ! धर्मचक्रप्रधितुल्येत्यर्थः । वामेय ! = वामानामराज्ञीपुत्र ! श्रीपार्श्वनाथेत्यर्थः । श्रीवर्धमान ! = श्रीमन्महावीर ! नः = स्तुवतामस्माकं जनानाम् । सुखश्रिये = सुखसम्पदे, “ शोभासम्पत्तिपद्मासु लक्ष्मीः श्रीरिवदृश्यते ” इत्यमरः । एधि = भव ॥ ६ ॥

समस्तपदविग्रहः— नमीन ! = नमिश्चासाविनश्च स तत्सम्बोधने । अङ्कनिरासदक्ष ! = अङ्कस्य निरासस्तत्रदक्षः, तत्सम्बोधने । पक्षान्तरे, — अधोन ! = अधैरूनः, तत्सम्बोधने । मीनाङ्कनिरासदक्ष ! = मीनोऽङ्को यस्य स मीनाङ्कः, तस्य निरासस्तत्र दक्षः, तदामन्त्रणे । सम्प्रीणिताऽ-शेष ! = सम्प्रीणिता अशेषा येन स तादृशः, तत्सम्बोधने । समुद्र ! = समुद्रया सह वर्तते इति समुद्रस्तदामन्त्रणे । गुणाभिराम ! = गुणैरभिरामः तत्सम्बोधने । शान्तार ! = शान्ता अरा यस्य स तादृशस्तत्सम्बोधने । वामेय ! = वामाया अपत्यं पुमान् वामेयः, तदामन्त्रणे । श्रीवर्धमान ! =

(१३)

वर्धतामिति वर्धमानः, कर्चर्याशिषि संज्ञायामानश् । श्रियायुक्त्वे
वर्धमानः, तत्सम्बोधने । सुखश्रिये = सुखस्य श्रीस्तस्यै ॥ ६ ॥

मूलम्

निर्व्याजमेधिततमोहरणैकदक्षे !

सर्वज्ञराजिमहनीयपदे ! नयाद्ये ! ।

सार्वोदिते ! भव सरस्वति ! पोतरूपे !

मिथ्यात्ववारिणि सदा मयि सुप्रसन्ना ॥७॥ वसन्ततिलका
अन्वयः— निर्व्याजम् एधिततमोहरणैकदक्षे ! सर्वज्ञराजिमहनी-
यपदे । मिथ्यात्ववारिणि पोतरूपे ! नयाद्ये ! सार्वोदिते ! सरस्वति !
मयि सदा सुप्रसन्ना भव ॥ ७ ॥

विवृतिः— निर्व्याजम् = निष्कपटं यथास्यात्तथा, निःशेषरू-
पेणेतिभावः । एधिततमोहरणैकदक्षे ! = समृद्धाज्ञानविनाशनाऽ
द्वितीयकौशल्यशालिनि ! सर्वज्ञराजिमहनीयपदे ! = केवलिसमुदाय-
पूज्यचरणे, केवलिसमुदायपूज्यवर्णसमूहे, इति चार्थः । मिथ्यात्व-
वारिणि = मिथ्यात्वरूपे सलिले । पोतरूपे ! = महानौकायमाने ! तथा
पोतेन सलिलमिव मिथ्यात्वं तीर्त्वा सम्यक्त्वलाभादिति भावः । यद्वा
पोतरूपे इति सप्तम्यन्तं पदं मयीत्यनेन अभेदेनान्वेति, तथा च मिथ्या-
त्ववारिणीति न सप्तम्यन्तं, किंतु सम्बोधनम् । मिथ्यात्वनाशजनिके ।
इति चार्थः । नयाद्ये ! = नयप्रधाने । प्राथम्येन वा नैगमादिनयादि
प्रतिपादिके । इत्यर्थः । सार्वोदिते ! = सर्वज्ञवाग्रूपे ॥ सरस्वति ! = वाणि !
श्रुतदेवि ! इत्यर्थः । यद्वा-नयाद्ये, सार्वोदिते सर्वज्ञवाग्रूपे आगम-
रूपे, सरस्वति सागरे, “ सारस्वान् सागरो ऽ र्णवः ” इत्यमरः । मयि
= स्तोतृजने, पोतरूपे इत्यस्य सप्तम्यन्तत्वेन व्याख्यानपक्षे —

(१४)

पोतरूपे = शिशुतुल्ये, मयीत्यर्थः । “पोतःपाकोऽर्भको डिम्भः पृथुकः शावकः शिशु” रित्यमरः । **सदा सुप्रसन्ना भव** = तव प्रसादादेव तत्त्वज्ञान सम्भवः, नान्यथेतिभावः । यद्वा—सरस्वति ! निर्व्याजमेधिततमोहरणैकदक्षे सर्वज्ञराजि महनीयपदे मिथ्यात्ववारके नयाद्ये सर्वज्ञवाग्रूपे आगमे विषये, बालतुल्ये मयीत्येवमर्थः ॥ ७ ॥

समस्तपदविग्रहः— निर्व्याजम् = व्याजान्निर्गतं यथास्यात्तथा, एधिततमोहरणैकदक्षे! = एधितं च तत्तमश्च, एधिततमः, तस्य हरणम्, तत्र, एका चासौ दक्षा च, तत्सम्बोधने । सर्वज्ञराजिमहनीयपदे = सर्वज्ञानां राजयः, तासु महनीयौ पदौ यस्याः, महनीयानि पदानि वा त्याद्यन्तरूपाणि यस्याः सा तादृशी, तत्सम्बोधने । **नयाद्ये!** = नयः आद्यः यस्याः सा तादृशी, तत्सम्बोधने । **सार्वोदिते!** = सर्वं जानन्तीति सार्वः तैरुदिता, तत्सम्बोधने । **सरस्वति!** = सरः अस्ति अस्मिन्निति सरस्वान्, तस्मिन् ॥ ७ ॥

मूलम्

एवं श्रीवृषभादयो जिनवराः श्रीवर्धमानान्तिमाः

सान्द्रानन्दमखण्डखण्डितपदैर्नूताश्चतुर्विंशतिः ।

प्रज्ञोल्लासिलसज्जितप्रभकविव्यावर्ण्यमानोदया

भूयासुर्मयि सुप्रसन्नहृदयास्त्रैलोक्यलक्ष्मीश्वराः ॥ ८ ॥

शार्दूलविक्रीडितम्

अन्वयः— एवं प्रज्ञोल्लासिलसज्जितप्रभकविव्यावर्ण्यमानोदयाः त्रैलोक्यलक्ष्मीश्वराः श्रीवृषभादयः श्रीवर्धमानान्तिमाः चतुर्विंशति-जिनवराः अखण्डखण्डितपदैः सान्द्रानन्दं नूताः मयि सुप्रसन्नहृदया भूयासुः ॥ ८ ॥

(१५)

विवृति :— एवम् = पूर्वोक्त प्रकारेण । प्रज्ञोल्लासिलसज्जिन-
 प्रभकविद्यावर्ण्यमानोदयाः = नवनवोन्मेषशालिप्रतिभाप्रकाशशील-
 शोभमानजिनप्रभाभिधबुधसम्यक्कीर्त्यमानाऽभ्युदयाः । त्रैलोक्यलक्ष्मी-
 श्वराः = त्रिसुवनलक्ष्मीपतयः । श्रीवृषभादयः = श्रीयुतवृषभदेवप्रभृ-
 तयः । श्रीवर्धमानान्तिमाः = श्रीमहावीरस्वामिपर्यन्ताः । चतुर्विंशतिः
 चतुर्विंशतिसङ्ख्याकाः । जिनवराः ! = जिनश्रेष्ठाः, तीर्थङ्करा इत्यर्थः ।
 अखण्डखण्डितपदैः = अमङ्गर्षभाऽभिनन्दनादिसमङ्गाऽजितशम्भवा-
 दिशब्दैः । सान्द्रानन्दम् = स्निग्धहर्षम्, गाढानन्दपूर्वकमिति यावत् ।
 सातिशयप्रीतिपूर्वकमिति भावः । नूताः = स्तुता, सन्तः, यद्यपि
 धातुपाठे “ नु ” इति—ह्रस्वत्वविशिष्टः पाठः, तथापि ” परिणूत
 गुणोदयः ” इत्यादिवत्समाधानीयम् । मयि = स्तोतरि भव्यजने ।
 सुप्रसन्नहृदयाः = सम्यक्प्रसन्नमनसः । भूयासुः = भवन्तु, स्तुतेः स्तोतव्य-
 प्रसाद एवोपयोगादिति भावः ॥ ८ ॥

समस्तपदविग्रहः— प्रज्ञोल्लासिलसज्जिनप्रभकविद्यावर्ण्यमानो
 दयाः = प्रज्ञयोऽलसतीत्येवंशीलः प्रज्ञोल्लासी, स चासौ लसंश्च प्र-
 ज्ञोल्लासिलसन्, जिनप्रभश्चासौ कविश्च जिनप्रभकविः, प्रज्ञोल्लासिल-
 संश्चासौ जिनप्रभकविश्च, तेन व्यावर्ण्यमान उदयो येषां ते, अथवा
 प्रज्ञोल्लासिलसन्तश्च ते जिनप्रभकविद्यावर्ण्यमानोदयाश्च, ते तादृशाः ।
 त्रैलोक्यलक्ष्मीश्वराः = त्रैलोक्यस्य लक्ष्म्यः, तासामीश्वराः । श्रीवृष-
 भादयः = श्रीयुतश्च ते वृषभ आदिर्येषां ते तादृशाः । यद्वा—श्रीयुतो
 वृषभः श्रीवृषभः, स आदिर्येषां ते तादृशाः । श्रीवर्धमानान्तिमाः =
 अन्ते भवोऽन्तिमः, श्रीयुतो वर्धमानोऽन्तिमो येषां ते तादृशाः । चतु-
 र्विंशतिः = चतुराधिका विंशतिः । जिनवराः = जयन्ति कामादीन्-

(१६)

रीनिति जिनाः तेषु तेषां वा वराः। अखण्डखण्डितपदैः = अविद्यमानः
 खण्डो येषु तानि, अखण्डानि च तान्यमूनि खण्डः सञ्जातोऽत्रेति ख-
 ण्डितानि च अखण्डखण्डितानि, तानि च तानि पदानि च तैः ।
 सान्द्रानन्दम् = सान्द्र आनन्दो यत्र नवने कर्मणि तद्यथा स्यात्तथा
 ॥ ८ ॥ समाप्तेयं विवृतिः ॥

आवाल्लवृक्षचर्यप्रथितगुरुयशःश्रीलनेमेः सुपट्टाऽ—

लङ्काराऽऽचारभारव्रतिततिविदितज्ञानविज्ञानसूरेः ।

पट्टोल्लासिप्रभावाऽगणितगुणगणख्यातकस्तूरसूरेः

शिष्यश्चन्द्रोदयोऽहं स्तुतिविवृतिमिमां तत्प्रसादादकार्षम् ॥ १ ॥

अमुष्यां मे कृत्यां स्वलनमिव यातः क्वचिदपि

त्रुटिः काचिद्भायाद्भ्रमतनुजनुश्चेद्बुधवरैः ।

विशोध्योदारान्तःकरणविदितैः सत्त्वमहितैः,

सतां सत्त्वं यद् धीः सपदि सुसमाधेरवसरे ॥ २ ॥

स्तम्भाख्ये तीर्थवर्ये मुनिखलनयनैः (२००७) सम्मिते विक्रमाब्दे

चातुर्मास्याधिवासे धवलदलयुते चाश्विने भानुतिथ्याम् ।

वारे चन्द्रे समाप्ता स्तुतिविवृतिरियं धीमतो मोदहेतु —

जीयादाचन्द्रसूर्ये स्वगुरुकरपयोजन्मयुग्मेऽर्पणेन ॥ ३ ॥

श्री नेमिविज्ञान ग्रन्थमालानां प्रकाशनो.

१. कलिकाल सर्वज्ञ श्रीहेमचन्द्राचार्य विरचित
अभिधान चिंतामणि कोश—
आचार्य श्रीविजय कस्तूरसूरीश्वर रचित
चन्द्रोदयाभिधगुर्जरभाषानुवादसमेत.
२. आचार्य श्रीविजय कस्तूरसूरीश्वर रचित—
“ पाईअ विन्नाण कहा । ”